

„Ja, det faar at være. Du maa kalde paa Søren, og han maa følge dig med Lygte ... Hestene kender jo ogsaa et Stykke af Vejen.“

„Ja men“ — Niels vilde gøre nye Indvendinger, men Emanuel afskar ham straks Ordet.

„Gør blot, som jeg siger, og spild ikke Tiden med Snak,“ sagde han i en saa pludselig og ualmindelig Ophidselse, at Karlen blev ganske maalløs. „Du hører jo, at Guttten er meget syg, og at det haster. Se øjeblikkeligt at faa vækket Søren og sig ham, at han skal sidde op straks.“

Da han kom tilbage til Sovekammeret, stod Hansine endnu bøjet over Guttens Seng og holdt paa Barnets Arme.

„Synes du ikke, vi med det samme skulde sende Bud efter din Moder? Vilde det ikke være dig til Beroligelse?“

„Nej, det nytter dog ikke noget. Men du maa kalde paa Abelone og sige til hende, at hun skal tænde op og varme Vand i den store nye Gryde.“

„Ja — ja.“

Allerede ude i Køkkenet traf han Abelone, der var bleven vækket af Støjen i Huset. Hun var i Underskørt, havde et Lys i den ene Haand og